то е като едно застиване на организма, като разпадъ на душата съ тѣлото. Но, забѣлежете, да ли ще бѫде несправедливо нашето забѣлѣзване: често се е случвало, щото въ самата минута на разлѫчване то душата отъ тѣлото, въ човѣка възниква животъ, енергия въ мъгновенно, въстановява се лекость или облекчение макаръ за единъ мигъ и той говори често пророческо и всякога умно.

Изобщо сънуването или бълнуването то представя дѣйствието на двѣтѣ умствени сили, душевни нѣ способности на човѣка, а може би и на другитѣ животни — и тѣ сѫ, паметьта и въобразението, а между това управляюща та часть на мозъка въ главата съ сѫждението и сравнението оставя своитѣ посоки.

Забѣлѣзано е, че този който лѣга да спи съ пъленъ стомахъ или като е добрѣ повечерялъ, види повече сънови дѣния и подобрѣ ги запомня, отъ онкого този който е легналъ да спи безъ да вечеря, особенно пакъ ако е и посрьбналъ по много. Работянието на стомаха възбужда нѣмъ сънови ждание, също тъй както разпалагането и къмъ сънь, а опиването дѣйствува въ ослабване на нервитѣ и на тѣхното бездѣйствие. По това може да се заключи, че бденьето подкрѣпява